

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๓

นิตยเรตตองเอาชนะ

(ผู้ฟังเทศน์ประมาณ ๕๐๐ คน)

วันที่ ๙ ตุลาคม นี้ก็จะไปหนองผือ เรื่องพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้เรา โอ้ย มันหมอบราบ ๆ เป็นอย่างนั้นนะ ลงทุกอย่าง อย่างพี่น้องชาวหนองผือเราма ก็พี่น้องชาวหนองผือก็มีคุณมากที่สุดเลย คิดดูซิเราตั้งใจจะไปจำพรรษาที่วาริชภูมิ ถ้าไปดูเรียบร้อยแล้วตั้งแต่สมัยที่ยาวโยนนั้น ถ้านี้แหละไปดู ที่นี้พอจวนจะเข้าพรรษา ลงจากวัดดอยธรรมเจดีย์ นั้นละพูดตรง ๆ ลงจากเวที วัดดอยธรรมเจดีย์ คราวนั้นเอง ลงจากนั้นมาพักอยู่ที่วัดป่าสุทธาวาส ๒ คืน ก็พุงโน่นเลย ไป อ.วาริชภูมิ มาพักวัดสุทธาวาสเพียง ๒ คืน ไปเลยเที่ยวไปทางโน้นเที่ยวไป ๆ ไปถึงถ้ำนี้ ตั้งใจเรียบร้อยแล้ว ไม่นึกเลยว่าจะมีข้อปลีกข้อแยกออกมานะ ตั้งใจเรียบร้อยแล้ว ไปก็ขึ้นไปเลยจะไปจำพรรษาที่นั่น ไปพักอารมณ์สบาย ๆ สักหน่อยวางใจนะ เพราะมันยุ่งตลอดเรา

มาโยมเขาก็ขึ้นไปเล่าทางหนองผือให้ฟัง โอ้ย สะดุ้งปึ้งเลย เขาไม่รู้ละ เขาเล่าให้ฟังธรรมตำธรรมดา เขาไม่ได้นิมนต์เราไปหนองผือ เขาไปหนองผือกลับมา แล้วเขารอบว่าเราอยู่บนถ้ำนั้น เพราะคนคนนี้เขาเคยไปหนองผืออยู่เสมอ ที่นี้พอมานั่นเขาทราบเราอยู่บนถ้ำเขาเลยไปหา ก็เลยไปเล่าเรื่องสภาพของบ้านหนองผือให้ฟัง วัดก็จะร้าง ประชาชนก็เหมือนกับบ้านร้าง อะไรยุบยับไปหมดเลย พอระลึกถึงว่าบ้านนี้มีคุณขนาดไหนต่อพระต่อเณร นับแต่ครูบาอาจารย์มา เป็นเวลาตั้ง ๖ ปีเต็ม เขาไม่ได้หันหน้าไปไหน หันหน้าเข้าสู่แต่วัด ๆ ตลาดลาดเลาไม่มีนะ ขวนขวายหาด้วยกำลังปล้ำแข่งของตัวเอง เอามาเลี้ยงพระทั้งวัด ๆ พระมีจำนวนน้อยเมื่อไร เป็นเวลาตั้ง ๖ ปีเต็ม ๆ คิดดูซิ โห ห่าปีหกปี ห่าปีพ่อแม่ครูจารย์มั่นอยู่ หกปีเราไปสุดท้ายนี้ คนก็หนาแน่นเหมือนเดิม

เราไป หนาแน่นเหมือนพ่อแม่ครูจารย์มั่นยังอยู่ พระเณรก็ ๒๘ องค์โน่นไม่ใช่ น้อย ๆ พี่น้องชาวหนองผือเลี้ยงทั้งนั้น หนักมาก เราถึงฝั่งใจ พอพูดถึงทางบ้านหนองผือแล้ว พ่อแม่ครูจารย์มั่นเท่านั้นลงทันที แข็งเท่าไรก็แข็งไม่อยู่ คิดดูจะไปจำพรรษาที่บ้านทุ่งเชือกนะ เตรียมพร้อมหมดแล้ว ก็เรียกว่า ๙๙% ร้อยเปอร์เซ็นต์เป็นวันเข้าพรรษา นั้นละเขาก็มาแยกตรงนั้น คุณค่าของหนองผือมีขนาดไหน โยนใส่ภูเขาลูกนี้ฟังเลย เห็นไหม ถ้ำนี้ไม่มีคุณค่าเท่าหนองผือ ไม่พูดนะไม่ตอบ เขามาเล่าให้ฟัง เขาเล่าเขาก็ไป เราไม่พูดเลย นิ่ง โห มันกระเทือนใจอย่างหนัก

พอฉันจ้งหันเสร็จแล้วก็พูดกับท่านเพ็งเลยละ ท่านเพ็งไปด้วย ๒ องค์ด้วยกันว่าจะไปจำพรรษาให้สบาย ๆ สักหน่อย เเตรียมของวันนี้บอกเลย เเตรียมของไปหนองผือว่าจ้ง หนองผือไม่มีพระเลย โยมเขามาเล่าให้ฟังเมื่อวานนี้ ก็ได้ยินอยู่ด้วยกันนี่ละ คนนั้นจะคิดย้งงไม่ทราบ แต่เรามันสะดุ้งเลยทันที เเตรียมของวันนี้ ออกเลย นั้นเห็นใหม่ วันหลังเท่านั้น วันนี้เขาไปเล่าให้ฟัง วันพรุ่งนี้ก็ออกเดินทางมาหนองผือ เดินทั้งนั้นละ ไม่มีละเรื่องทางรถทางร่อย่าไปถามหามัน บุคป่าฝ่าดงเรื่อยไป

นี่เราพูดถึงบ้านหนองผือ เราฝงลิกนะไม่ใช่ธรรมดา ฝงลิกมากทีเดียว เราถึงได้ประกาศก้องออกทั่วประเทศไทย คุณค่าของบ้านหนองผือกับพระเณรจ้งานมากเท่าไร นับแต่พ่อแม่ครูจารย์มันลงไปเป็นเวลา ๖ ปีเต็ม เรียกว่าไม่ได้หันหน้าไปไหน หันหน้าแต่เข้าวัดเข้าวา วังเต้นชวนชววยเพื่อวัดเพื่อวา ทั้งสร้างที่อยู่ที่พักที่อาศัย ทั้งหาอาหารมาเลี้ยงพระ จะเป็นจะตายคือพี่น้องชาวหนองผือ เราไม่ได้ลิมนะ มันฝงลิกขนาดนั้น ประหนึ่งว่างานการทางบ้านทางเรือนนี้ไม่ค่อยได้อะไรนักละ วังใส่แต่วัดแต่วา ทั้งที่พักที่อยู่ เอ้า พระมาเรื่อย เข้าเรื่อยออกเรื่อย ทำแคร่ทำร้านอะไรมีแต่พี่น้องชาวหนองผือทั้งนั้น นั้นนะเห็นใหม่

ทั้งจะว้งไปหาอาหารมาเลี้ยง ทั้งจะว้งหาที่อยู่ที่พักให้หลับให้นอน เลยจะตายบ้านหนองผือนะ เราไม่ลิม เราลิมเมื่อไร เพราะฉะนั้นพอว่าบ้านหนองผือ เวลานั้นเหมือนบ้านร้าง วัดก็เหมือนวัดร้าง พุงเลยทีเดียวหัวใจนี้ โถ ทันทีเลย แต่ไม่พูดกับคนนั้น ฟังเลย ๆ เขามาเล่าให้ฟังจบแล้วเขาก็ไป เพราะเขาไม่ได้มานิมนตเรา เขามาเล่าสภาพหนองผือให้ฟัง แต่เรามันจะสลบแล้ว พอเขาไปก็คิด กลางคืนวันนั้นพิจารณาเรื่องเหล่านี้ทบทวน สุดท้ายก็ยกขึ้นเลยว่ ถ้าไม่มีคุณค่าเท่าบ้านหนองผือ บ้านหนองผือมีคุณค่ามากมาย เกินกว่าที่จะมาจำพรรษาที่นี่ ปล่อยหนองผือให้เป็นวัดร้างบ้านร้าง ไม่สมควรอย้งย้ง นั้นเห็นใหม่ละ ตอบทันทีในหัวใจ ออกเลยพุงเลย มาโดยด่วนเสียด้วย มันจวนจะเข้าพรรษาแล้ว

กุดก้อมนี่ก็เหมือนกัน กุดก้อมก็พยายามอุปถัมภ์อุปัฏฐากตั้งแต่พ่อแม่ครูจารย์ มันเข้ามาวัดกุดก้อม ตั้งแต่วันนั้น นี่ก็หมุนตัวเป็นเกลียว กุดก้อมกับหนองผือเป็นสายเกี่ยวโยงเป็นญาติพี่น้องกัน น้ำใสใจศรัทธาเหมือนกัน ทางกุดก้อมเรา วังเต้นชวนชววย กุดก้อมนี่ก็หมุนตัวตั้งแต่พ่อแม่ครูจารย์มาพักเป็นเวลาสิบวันกว่า หมุนตลอดเลยไม่มีเวลาไปไหน เพราะพระเณรหลังไหลมาเป็นร้อย ไม่ใช่เล่น ๆ นะ ท่านเหล่านี้ว้งจะเป็นจะตาย เรามาประมวลหมด วังตลอดเลย งานนี้เราพอปลิกได้เราก้จะไปให้

หนักมากจ้งจ้ง ๆ เราหนักเพื่อโลกนะ เราไม่ได้หนักอะไรเพื่อเราพูดจ้งจ้ง ๆ มีแต่เรารับผิดชอบชั้นธ้อยู่เท่านั้นวันหนึ่ง ๆ เราไม่มีอะไรเลย มีแต่ดูชั้นธมันดินตุ้กตุ้ก ๆ

ความรู้คือใจนั้นเป็นเจ้าของรับผิดชอบโดยหลักธรรมชาติของมันเอง ชั้นมันติดมันดี้น ไม่มีอะไรกวน มีแต่ชั้นที่เท่านั้นกวน พาอยู่พากินพาหลับพานอนพาขับพาถ่าย พาเดิน เปลี่ยนอิริยาบถ เหล่านี้มีแต่เพื่อชั้น ๆ ไม่ได้เพื่อเราเลย เราไม่หวังอะไรกับมัน เพื่อชั้นอันนี้จะได้ทำประโยชน์ต่อไป เพื่อชั้นแล้วชั้นจะได้ทำประโยชน์เพื่อโลก มีเท่านั้นนะเราช่วยโลก ขอให้พี่น้องทั้งหลายชาวไทยเราจงเห็นใจ อโยอันอนจมนะ

พี่น้องชาวไทยเรานี้ตั้งแต่ไหนแต่ไรมา รู้สึกจะนอนจมนมาเรื่อย ๆ เพราะเบื้องต้นก็เกิดในอุ้งน้ำ ไม่เคยอดอยากขาดแคลนแต่ไหนแต่ไรมา สมบูรณ์พูนผลตลอด เลยนอนใจ ทีนี้เมื่อสิ่งภายนอกเข้ามาล่อลวงแบบไหน ๆ ก็วิ่งตามเขา ๆ เขาเอาอะไรมาล่อมาลวงคว้ามับ ๆ เมืองไทยเรานี้ไม่มีหลักเกณฑ์ นี่เคยพูดไม่รู้กี่ครั้งแล้ว เนื้อหนังเป็นของตัวไม่มีในประเพณีประเทศไทยเรา เอาธรรมวินัยจับมันดูไม่ได้ว่าจริง ๆ นะ เอาศาสนา คือศาสนาพุทธนี่เป็นศาสนาชั้นเอก เอกอุไม่ใช้ธรรมดานะ มาจับดูมันจะดูไม่ได้ ดูชาวพุทธเรา มันเป็นชาวผีไปหมดเลย

มีแต่คำพูดเฉย ๆ ว่าเป็นชาวพุทธ กิริยาท่าทางที่จะปฏิบัติตามชาวพุทธ มีขอบเขตเหตุผล มีการบังคับบัญชาตัวเอง มีขอบมีเขต ไม่มี ฟังซินะ มันปล่อยเลยตามเลยอย่างนั้นตลอดมา ทีนี้เมื่อรู้บ้านมันก็เปิดตลอดเวลาแล้ว ใครจะเข้าเมื่อไรก็ได้ โจรมารเข้าเมื่อไรได้หมด เพราะเปิดรั้วไว้ตลอดเวลาไม่มีปิด รั้วบ้านเขายังมีเวลาปิด แต่รั้วของชาติไทยนี้ไม่มีปิด เปิดโล่งเลยด้วยความเหลวแหลกแหวกแนว ด้วยความดีความดี้น ความเพลิดเพลิน ความทะเยอทะยาน ไม่รู้จักเป็นจักตายคือเมืองไทยเรา

นี่ละเราเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลาย พูดเหล่านี้ตำหนิ-ตำหนิเพื่อจะยกขึ้นนะ มันบกพร่อง อย่าทำความบกพร่องอย่างนี้ต่อไปถ้าไม่ยากให้เมืองไทยล่มจม เราว่าอย่างนี้นะ นี่จะล่มจมด้วยเหตุการณ์อันนี้เอง ด้วยความที่เมืองไทยเราหลวมตัวเอามาก จนไม่มีขนบประเพณีเป็นเนื้อเป็นหนังของตนเลย เหลวแหลกแหวกแนว แล้วเห็นภายนอกดีกว่าภายใน นี่เสียหายมากนะ อะไรถ้าเป็นสิ่งภายนอกแล้วคว้ามับ ๆ มีคุณค่า เอามาอวดเมืองไทยตัวเอง ยิ่งเหลวยิ่งเลวลงไปนะ แทนที่จะสงวนรักษาสิ่งที่มีอยู่ของตัวเอง และบำรุงส่งเสริมกันขึ้น ผลิดกันขึ้น เพื่อเป็นเนื้อหนังของตัวเองอย่างนี้ เราอยากจะพูดว่าไม่มี บอกไม่ค่อยมียังไม่อะไร

มันเตลิดเปิดเปิงไปหมด หัวใจหาหลักยึดไม่ได้ ประเพณีของชาติไทยเรา มันอะไรประเพณีของชาติไทยเรา เรามองหาที่ไหนไม่เห็นนะเวลานี้ เอาประเพณีพุทธศาสนามาวางนี้ พุทธศาสนาท่านสอนว่ายังไง แล้วคนไทยที่ถือว่าเป็นลูกชาวพุทธปฏิบัติตัวยังงั้นนชิ มันเข้ากันไม่ได้นะ ตลอดถึงพระถึงเณร ไม่ว่าเขาว่าเรา มันเหลวแหลกแหวกแนวไปตาม ๆ กันหมด ไม่มีใครจะยึดอะไรที่ไหนได้นะ วิ่งเข้าวัดก็เป็นไฟ วิ่งข้าง

นอกจากเป็นความเพลิน เพลินกับพินกับไฟก็มาอันเดียวกัน เลยยุ่งกันไปหมด หาหลักฐาน
เกณฑ์ไม่ได้ นี่ละที่ว่าไม่มีหลักมีเกณฑ์ ไม่ว่าจะอะไร

การแต่งเนื้อแต่งตัวประเทศไทยเราเคยแต่งเป็นเนื้อเป็นหนังมาตั้งเดิมจริง ๆ
แต่งมายังไงดูเอาบ้างซิ เวลานี้มันแต่งเป็นเปรตเป็นผีจิ้งกิ้งจิ้งโก้ไปหมดเลยนะ เขาคว่า
เอามา เอาขึ้นนี่เอามาผ่าตรงกลาง ๆ จนไอ้ดำไอ้ตูปมันรำคาญจะตาย เขาเขียนไว้ใน
การ์ตูน เอามายกสาธกสอนเมืองไทยเราบ้าง ให้ไอ้ตูปมันมาสอนบ้างมันโง่มันเขื่องจน
ขนาดนั้นนะเมืองไทยเรา ก็มีหญิงคนหนึ่ง เขาเขียนรูปการ์ตูนเอาไว้นะ นุ่งดำ ๆ อย่างนี้
แหละ แต่พวกนี้หนีบหรือไม่หนีบ ผ่าหรือไม่ผ่า อันนั้นเขาผ่ามานะ ผู้หญิงคนนั้นผ่ามา
ผ่าจนเกือบจะเห็นที่มันนูนละ มันผ่าลงไปนี่นะ ทางนี้ยังไม่ผ่า ไอ้ตูปมามันก็มากาบทาง
นี้ซิ ทางนี้ก็ตบหัวมัน เห็นรูปการ์ตูนอยู่นี่ ตบหัว มึงมากัดทำไม มันก็ตอบว่า ตรงนี้ยังไม่
ผ่า มันว่าอย่างนั้นนะ เห็นไหม

นั่นละมันโง่ขนาดนั้น จนไอ้ตูปมาสอนมัน มันผ่าไปหมด อะไรบ้าง ๆ แวม ๆ
หลอกทีหลอกกันหลอกทำหลอกโค้ยกัน เรื่องของกิเลสตัวยาบโหลนจะพาคนให้ลุ่มจม
รู้กันไหม ให้รู้จัก มีขอบมีเขตมีประเพณีรักษา ศีลธรรมเข้าแนบจิต ๆ ให้กิเลสเข้าแนบ
เป็นยังไง ต่อไปนี้มันจะไม่นุ่งชื่อนุ่งผ้านะ ให้กิเลสเข้าเป็นเจ้าของมันจะไม่นุ่งชื่อนุ่งผ้า
ปล่อยกันเลยทีเดียว นี่คือลัทธิของสัตว์เดรัจฉานล้วน ๆ ไม่มีในมนุษย์เราเลย มนุษย์
ชาวพุทธเสียด้วยนะ เมื่อมีศีลธรรมแล้วก็ต้องมีขอบเขต การแต่งเนื้อแต่งตัวระเบียบ
ไหน ๆ ประเพณีของเราเคยดำเนินมายังไง ต้องยึดถือหลักนี้ไว้เป็นกฎเป็นเกณฑ์ นี่คือ
บ้านเมืองที่มีขอบเขตมีประเพณี อันนี้มันมีที่ไหน แหกเหลวไปหมดนะ เป็นอย่างนั้น
นะ เอาไปพิจารณาถ้าพูดผิด นี่ละเอาศาสนาจับ

ศาสนาจับละเอียดลออมากนะ นอกจากจะเอามาพูดหรือไม่พูดเท่านั้น จนจะ
มองดูไม่ได้ว่านั่นเถอะนะ ศาสนากับชาวพุทธเรามันเข้ากันไม่ได้ มันเหลวแหลกแหวก
แนว นี่ละคือการแต่งเนื้อแต่งตัวมีเท่าไรไม่พอ ขอให้เขามาล่อเถอะนะ เหยื่อล่อปลานั้น
นะ เอาเบ็ดติดไว้ข้างใน ๆ เหยื่อล่อปลาเอามาล่อ อันโน้นก็ดี อันนี้ก็ดี มาจากเมืองนอก
เมืองนา ผลที่สุดแอปเปิ้ลแอปเป้นก็ดีกว่าเมืองไทยเรา แอปเปิ้ลในเมืองไทยเรามีมาก
ขนาดไหน เอาโคตรเมืองนอกมาซื้อมันก็หมดเงินเปล่า ๆ เพราะแอปเปิ้ลเราไม่อดไม่
อยาก แล้วมันไปกว้านซื้อมาหาพ่อหาแม่มันอะไร เราอยากว่าอย่างนี้ ซื้อมาอวดเมือง
ไทยเราทั้งที่เป็นตลาดแอปเปิ้ลนะเมืองไทยเรา เห็นไหม มันโง่ไหมมนุษย์ นี่แอปเปิ้ล
เอามาจากเมืองนอก เมืองนอกที่พ่อที่แม่มันอะไรเราอยากว่าอย่างนั้น ถ้าให้เราตบเรา
จะตอบอย่างนั้นมันถึงจะทันกันเข้าใจไหม

นี่เราไม่ได้พูดถึงความหยาบโลนนะ ให้มันทนกันกับที่มันโง่มันเซ่อมันลืมนักหนา ทีนี้กระตุกเสียบ้าง เข้าใจไหม นี่เป็นคำกระตุกให้รู้ตัว ไม่ได้เป็นความเสียหายอะไร โคตรพ่อโคตรแม่เอามาตีหัวมัน ตัวมันเองตีไม่ได้ ต้องเอาโคตรมาช่วยฟาดหัวมันอีก เอาโคตรมันนั่นละมาตีหัวมัน มันไม่รู้ตัวนะเมืองไทยเรา เขาจะมากลั่นมากินบ้านกินเมืองเมื่อไรมันรู้เมื่อไร อันนี้ธรรมชาติประภาศก้องมานานสอนพี่น้องทั้งหลายมานาน ถ้าไม่ต่างคนต่างจริงจัง มีหลักมีเกณฑ์บังคับตัวเองให้อยู่ในขอบเขต การอยู่การกินการใช้การสอยแล้วจบ เมืองไทยเราไม่เป็นอย่างอื่น

ฝันศาสนาฝันไปเถอะ ศาสนาจุดลากขึ้นมา กิเลสเหล่านั้นฝันลงไป ดิ่งลงไป ลากลงไป พอปล่อยตามมันก็จมไปเลย ๆ เท่านั้น ไม่มีความหมายอะไรเลย ใครจะว่าใครดีใครดี เอามาอวดกันนั่นละ เอาของเมืองนอกมาอวดเมืองไทย ทางนี้ก็เป็นอย่างนี้ ยิ่งเป็นบ้ากับของเมืองนอกเมืองนาไปหมด อะไร ๆ ของตัวไม่มีชิ้นดีเลย ไปดีอยู่กับเมืองนอกเมืองนา ลูกก็ลูกเมืองนอกดีกว่าเรา หมาเมืองนอกดีกว่าเรา ตีกรามบ้านช่อง อิฐปูนหินทราย ของเมืองนอกดีกว่าเมืองไทยเราหมดเลย ผลที่สุดแอปเปิ้ลแอปเปิ้ลก็ดีกว่าเมืองไทยเรา เห็นไหมมันโง่โง่ เมืองไทยเราต่ำขนาดไหนหว่า ใครจะไม่เหยียบต่ำขนาดนั้น มันก็เหยียบได้ละซี มันโง่ขนาดไหน เอาธรรมจับแล้วดูไม่ได้นะ

ธรรมท่านมีขอบเขต มีเหตุมีผล มีหลักมีเกณฑ์ ผู้ปฏิบัติตามหลักของพระของธรรมวินัยจริง ๆ แล้วจะหาที่ต้องตีไม่ได้เลย นอกจากโกโรโกโสขึ้นไปที่ไหนมันเคลื่อนแหละเวลานี้ ไม่ว่าเขาว่าเราพอ ๆ กัน นี่คือไม่มีหลักเกณฑ์ จิตใจมันเลื่อนมันลอยเสียจนเกินประมาณ จนหาหลักเกณฑ์มายึดเป็นเนื้อเป็นหนังของตัวเองไม่ได้เลย นี่เสีย เมืองไทยเราเสียทั้งทางวัด เสียทั้งทางบ้าน เสียไปด้วยกันเลยเวลานี้

ใครจะตั้งเนื้อตั้งตัวจุดกัน จุดตัวเองเสียก่อน ต่างคนต่างจุดตัวเอง รังตัวเอง ๆ ให้อยู่ในขอบเขตแห่งความพอเหมาะพอดี ความยุ่งเหยิงวุ่นวาย ความทุกข์ร้อนทั้งหลาย จะค่อยเบาลง ๆ ถ้ามีศาสนาเข้าไปแทรกแล้วจะเบา ถ้าปล่อยให้กิเลสเข้าขำนี้ เป็นลาบเลย หั่นหอมกระเทียมไม่ทัน มันเอาเหล็ก ๆ ต้องการนักหระหอมกระเทียมนะ ไปพิจารณากันซิ

ทำไมจึงไม่คิดกันบ้าง เมืองไทยทั้งเมืองเขาก็ว่าเป็นเมืองไทย ๆ ก็คือเมืองคนไม่ได้เป็นเมืองที่ว่าแบบเมืองหมาไม่มีขอบเขตอะไรเลย อะไรเหลวไหลไปหมดคือเมืองไทยของเรา พูดให้มันเต็มย่น เราเป็นผู้นำของพี่น้องชาวไทยเวลานี้ อันไหนบกพร่องพูดให้ฟัง มันบกพร่องมากมายจริง ๆ นะ ถ้าว่าการอยู่การกินการใช้การสอย มีแต่เลยขอบเขตทั้งนั้น ไม่มีความพอดีพอดีเลย การประพฤติเนื้อประพฤติตัวทุกอย่าง

แหลกเหลวไปหมด เอาความเพลิดเพลिनจูงจุมกไป ๆ จูงลงทะเลหลวง ๆ เพื่อความ
ลุ่มจมนั่น มันไม่รู้เนื้อรู้ตัวนะเวลานี้ โอ๊ย น่าทุเรศนะ

เมืองนอกเขาเป็นเมืองเขาหาเงิน ใครเมืองไหนมันไม่เห็นแก่ตัวมีเหรอ หัวใจที่มี
กิเลสต้องเห็นแก่ตัว เมื่อเรากพร่องตรงไหนเขาก็ต้องพาดเข้ามาตรงนั้น นี่เมืองไทย
เรากพร่องทั้งเมืองทั้งประเทศไม่มีขอบเขต ไม่มีรั้วกันเลย ประเพณีอะไรไม่มี เปิด
ทาง เขาก็ไหลเข้ามาซิ หลอกหลวงด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่จะเอาได้วิธีไหน สิ้นค้าสินชาย
ประเภทไหนเอามา เอามาเมืองไทยนี้ ชายได้หมดถ้ามาเมืองไทยแล้ว เมืองอื่นเขายังมี
เลือกมีเฟ้น เมืองไทยไม่เลือก คว้ามับ ๆ ยิ่งกว่าลิง เมืองไทยนี้เป็นเหมือนเมืองลิง ว่า
อย่างนี้ก็ไม่ผิด เพราะอะไรมากกว่าทั้งนั้น ไม่ได้คำนึงถึงความผิดถูกชั่วดีอะไรเลย นี่ละ
มันเสีย-เสียตรงนี้

เราที่นำพี่น้องทั้งหลาย เรานำมาด้วยแบบฉบับของพุทธศาสนาแห่งพระพุทธเจ้า
จริง ๆ เราไม่นำมาด้วยความลอบ ๆ คลำ ๆ การปฏิบัติก็ดังที่พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง
แล้ว มีกฎมีเกณฑ์ตั้งแต่วันเข้าบวชเลย อันนี้ก็พูดย้อนถึงโยมแม่นะ โยมแม่เวลาจะไป
แม่มานั่งบิ๊บตรงนี้ แม่จะบอกนะลูกนะ เราไม่ลืม นี่แม่จะบอกนะลูกจะไปบวชแล้ว คือ
เตรียมจากนี้ก็จะลุก ออกจากนี้ก็จะเข้าวัดแล้ว แม็กี่มานั่งบิ๊บ นี่แม่จะบอกนะลูกนะ แม่
ขอมสิ่งเหล่านั้น แม่หาที่ต้องดิไม่ได้ บอกอย่างนั้นเลย ไม่ว่าหน้าที่การงานการ
ประพฤติดัว แม่หาที่ต้องดิไม่ได้ แม่ชมตลอดมา แต่ที่แม่เป็นห่วงเอามากจริง ๆ นั่นก็
คือการนอนนะลูกนะ นี่อันหนึ่ง การนอนนะลูกนะ

แล้วก็ยกพี่ชายขึ้นมา พี่ชายเขาบอกแม่ตอนค่ำแล้วว่า วันพรุ่งนี้ปลุกแต่เช้า
หน่อยนะแม่ เขาจะไปธุระแต่เช้า บางทีแม็กี่ได้ปลุกเขา บางทีก็ไม่ได้ปลุก เขาตื่นเขาไป
แล้ว ๆ แต่ลูกคนนี้ถ้าลงได้บอกว่าแม่ปลุกหน่อยนะ วันพรุ่งนี้จะไปธุระแต่เช้า นอนนี้
ตายเลย ว่าอย่างนั้นนะ แม่เอาอย่างถนัดนะ นี่นะลูกจำให้ดีนะ อันใจแม่ไม่มีที่ที่ต้องดิ มี
ที่ต้องดิเป็นห่วงมากที่สุดตั้งแต่การนอนนะลูกนะ คือถ้าบอกว่าแม่ปลุกหน่อยนะ วัน
พรุ่งนี้จะไปธุระแต่เช้าแล้วเป็นตายเลย ถ้าไม่ปลุกไม่ตื่นว่าจึ้นะ ไม่มีแม่हनเดียวนะลูก
นะ ขนาดนั้นนะแม่เหน็บเอา ต้องได้ปลุกทุกที ๆ ทางนี้ก็ฟัง นิ่งแหละเรา ไม่ตอบ นี่แม่
ก็เป็นห่วงเวลาไปบวชแล้ว

พอไปบวชแล้วนั้นนะ ไปนอนยังไม่ตื่น หลับครอก ๆ อยู่ในกุฏิ ที่นี้เพื่อนฝูงไป
บิณฑบาตบ้านไหน ที่ไหนไกลที่ไหนไกลไป กลับมาแล้วคุณบวชยังไม่ตื่น ไปปลุก
คุณบวชมาฉันทันจัน โอ๊ย อย่าให้แม่ได้ยินนะ แม่จะหัวมุดดินไปเลยนะลูกนะ นี่ละจำบิ๊บ
เลยนะ ที่นี้พอแม่ว่าอย่างนั้น ไม่ตอบสักคำเดียว เก็บไว้หมดเลย ที่เรานอนให้แม่ปลุก
ไม่ใช่อะไรนะ คือนอนใจ ยังไงแม็กี่จะปลุก ที่นี้ก็ทอดธุระไปเลย ถึงเวลาแม่มาปลุกเอง

นี่ละแม่ถึงได้ปลุกทุกครั้ง ที่นี้เวลาออกจากนี้ไปแล้วแม่ไม่ได้ตามปลุกนะลูก ลูกต้องเป็นตัวของตัวเอง เท่านั้นละ พอก้าวเข้าสู่วัด ฟิตตัวตั้งแต่นั้นเลย บัดนี้มาเข้าสู่วัดวาแล้ว ไม่ใช่บ้านเรือนของเรา สถานที่เหล่านี้เพื่อนฝูง ครูบาอาจารย์ ไม่ใช่พ่อไม่ใช่แม่ ไม่ใช่พี่น้องของเรา เราต้องรับผิดชอบเรา เท่านั้นละปึงเลยเถียว

การนอน เอา เวลาไหนได้หมดเลย ขนาดนั้นนะ ไม่มีที่ต้องติเจ้าของ เพราะเวลานี้แม่ไม่ได้มาปลุก เราต้องเป็นตัวของเราเต็มที่ แม่คงจะทราบที่หลังทราบการหลับนอนของเรา เพราะบางทีก็คงมีผู้มาเล่าให้ฟัง เราไม่เคยพูดถึงเรื่องการหลับนอนให้แม่ ฟังจนกระทั่งแม่ตายจากนะ เราได้รับแม่เป็นอาจารย์เอกที่สอนเราในคราวนั้น สอนอย่างถึงใจเลย ตั้งแต่นั้นการหลับนอนของเรา ตั้งแต่วันเข้าไปบวชนะ นั้นเห็นไหมการฝึกฟังซิพี่น้องทั้งหลาย นี่ละการฝึก ฝึกตั้งแต่บัดนั้นเลยจนกระทั่งปานนี้ละฟังซิ การหลับการนอน เอา ตื่นเวลาไหน จะหลับ หลับเวลาไหน กำหนดไว้ให้เรียบร้อยอย่างเด่น เที่ยว อย่างแม่นยำเด็ดเดี่ยวด้วย จะตื่นระยะนั้นปั๊บ ๆ ได้เลย ๆ ไม่มีคลาดเคลื่อน นี่ความตั้งอกตั้งใจฝึกฝนตนเองเป็นอย่างนั้น จะนอนตึกขนาดไหนก็ตาม ที่จะพลาดทำนั้นไม่มี ๆ

แล้วการนอน เวลาตื่นนอนนี้เอาอีกเหมือนกันนะ พอตื่นไม่ได้ตื่นธรรมดา ตื่นแบบสะดุ้งผิงเลย ทันทึเลย ถ้าหากว่ามีเพื่อนฝูงนอนอยู่ด้วยกัน ต้องตื่นนอนเพื่อนฝูง เพราะการตื่นนอนของเราตื่นด้วยความสะเด็ดสะดุ้งจริง ๆ ด้วยความรู้เนื้อรู้ตัวปรับตัวเองเป็นอย่างนั้น ตลอดมาถึง ๑๘ พรรษาถึงได้ฝึกหัดใหม่ ตั้งแต่วันแรกเข้าบวช การหลับการนอนทุกอย่างฝึกมาตลอดเวลา แล้วก็ภูมิใจในการฝึกของตนว่าไม่คลาดเคลื่อน เราไม่แพ้ตัวเอง ถ้าตรงไหนเราแพ้ตัวเอง ตรงนั้นจะแก้ไขกันนะ คือจะแก้หมัดกัน เราแพ้เราตรงไหน เราบกพร่องเราคิดว่าเราจะทำอย่างนั้น แต่ผิดพลาดมาทำอย่างนี้เสีย สมมุติว่ามันพลาด จะตามแก้กันจนได้ จะให้แพ้มันไปตลอดนี้ไม่ได้ สำหรับนิสัยเราเป็นอย่างนั้น ต้องเอาชนะ

คิดดูซิตั้งแต่ไปอยู่บนภูเขาสู้อกิเลสไม่ได้ น้ำตาาร่วง มิงนะขึ้นเลย มันเจ็บแสบมากนะ มิงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย คราวนี้มิงเอากู กูก็ยอมรับว่ากูสู้มิงไม่ได้ แต่กูไม่ถอย ยังไงกูจะมาเอามิงฟังวันหนึ่ง ไปก็ไปพิตกับครูบาอาจารย์ พ่อแม่ครูจารย์มันเรา แล้วกลับมา หงายอีก กลับมาหงายอีก พิตอีก กลับมาหงายอีก พิตอีก นี่พูดถึงเรื่องเอาจริงเอาจัง ความเคียดแค้นนี้แหม ถ้าหากว่าเคียดแค้นให้คนให้สัตว์ทั้งหลายนี้ฆ่าพิณาคนะ ความเคียดแค้นถึงขนาด เคียดแค้นให้กิเลสอย่างเดี๋ยวนี้ นี่เราถึงได้แยกมาพูดว่า ความโกรธความเคียดแค้นให้สัตว์ให้บุคคลตัวใดก็ตามเป็นกิเลส แต่ความโกรธความเคียดแค้นให้กิเลสในหัวใจของตัวเอง เพื่อจะสังหารมันนี้เป็นมรรค เราเป็นเองเรารู้อเอง

ที่นี้เวลาเราเคียดแค้นเต็มเหนี่ยว พอได้กำลังนี้ฟัดกิเลสนี้แบบเดียวกันเลยนะ เคียดแค้นให้มันสุดหัวใจเลย จึงฟาดกันตลอดนะ นี่ละการฝึก ฟีน้องทั้งหลายยัดเอานะ แล้วการฝึกผลก็ได้เป็นที่พึงพอใจดังที่สอนมานี้ เราภาควุฒิมิใจในปฏิปทาของเราที่ ดำเนินมาแทบเป็นแทบตายตลอดมา ผลได้เป็นที่พึงพอใจ จึงได้นำมาทั้งหมดทั้งผลมา สอนฟีน้องทั้งหลาย เราไม่ได้มาสอนแบบลูป ๆ คำ ๆ มาหลอกลวงฟีน้องทั้งหลายนะ สอนจริง ๆ ถ้าว่าเสียสละ เราเสียสละจริง ๆ ตั้งแต่เรามาตั้งรากตั้งฐานที่วัดป่าบ้านตาด สมบัติเงินทองข้าวของไม่มีติดเนื้อติดตัวตลอดมา ช่วยโลกช่วยสงสาร เริ่มมาตั้งแต่ สงเคราะห์สงหาคนทุกข์คนจน โรงร่ำโรงเรียน สถานสงเคราะห์ ที่ราชการต่าง ๆ ทั่วไป หมด จนกระทั่งถึงโรงพยาบาล จึงไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว

เป็นไงเสียสละไหมฟีน้องทั้งหลายฟังซิ เงินไม่เคยมีติดเนื้อติดตัว บางทีติดหนี้ เขาก็มี ติดหนี้เพื่อนำมาช่วยโลก ไม่ใช่ติดหนี้ด้วยนำไปเถลไถล อย่างนี้เราก็เป็นมาแล้ว นี่มาประกาศให้ฟีน้องทั้งหลายฟัง เราเสียสละขนาดนั้น แล้วเสียสละเพื่อชาติบ้านเมือง เราก็ไม่ได้หวังเอาอะไรนะ ที่ช่วยชาติอยู่เวลานี้ เม็ดหินเม็ดทรายเราไม่มี เราพอทุกอย่างแล้ว เราสอนโลกด้วยความเมตตาล้วน ๆ เพราะฉะนั้นอำนาจแห่งความเมตตาจึง พุดได้ทุกแบบทุกฉบับ นอกบัญญัติก็ไม่ผิด เราจะพุดอะไรเราพุดได้เต็มอรรถเต็มธรรม ของเรา ส่วนกิเลสมันจะเห่าว้อก ๆ ว่าดูว่าดำว้าเขี่ยนว่าตีหรือว่าสกปรกโสมน นั่นเป็น หมาเห่าถึงขยะ มันอยู่ในถึงขยะ มันเห่าถึงขยะของมัน แล้วมันก็นอนจมอยู่ในถึงขยะ เราไม่มาสนใจ

ธรรมเป็นธรรมไม่ใช่ถึงขยะ จะไปเอามาเป็นอารมณ์อะไร เพราะฉะนั้นการสอน โลกเราจึงสอนได้ทุกแบบทุกฉบับ ตามแต่เห็นสมควรที่จะสอนได้หนักเบาเล็กน้อย เพียงไร จะออกเอง ๆ พุดตรง ๆ อย่างนี้เลย สิ่งที่มาสอนฟีน้องทั้งหลาย เราก็ไม่ไปหา เรียนในคัมภีร์ คัมภีร์นั้นคัมภีร์นี้ คัมภีร์ในหัวอกที่พระพุทธเจ้าทรงสอน เป็นศาสนา ของโลก พระองค์บรรจุมาแล้ว สาวกทั้งหลายบรรจุมาแล้ว ธรรมประเภทเดียวกัน นี้ก็รู้ อย่างเดียวกัน ความจริงทั้งหลายมีอยู่ ซึ่งจะควรรู้ควรเห็นจากธรรมชาติที่รู้คือใจนี้ มันก็ รับกันอยู่แล้ว ทำไมจะไม่รู้ เมื่อรู้แล้วทำไมจะพุดไม่ได้ นี่เราถึงสอนอย่างเต็มเม็ดเต็ม หน่วย บอกว่าไม่อัดไม่อั้นว่างั้นเลย ฟังซิ อวดหรือไม่อวด ฟีน้องทั้งหลายฟังเอาซิ

ในหัวใจนี้เป็นธรรมทั้งแท่ง เปิดช่องไหนเปิดออกมา เถถึงใส่เลยถ้าควรจะเทถึง ใส่ ถ้าไม่ควรเทเปิดเท่าไรก็ไม่ออก ถ้าควรแล้วไม่ต้องบอก หนักเบาเล็กน้อยจะออกทัน ที ๆ คำว่าธรรมไม่จนตรอกจนมุม จนกิเลสเสียอย่างเดียว กิเลสฟังแล้วไม่มีอะไรจน ธรรมแท้ ๆ ครอบโลกธาตุเอาอะไรมาจน พิจารณาซิ

เราก็นำทั้งเหตุทั้งผลนี้มาสั่งสอนโลกเต็มกำลังความสามารถนี้ร่วม ๓ ปีนี้แล้ว ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวแล้ว ใครจะฟังก็ให้ฟัง ศาสนาเท่านั้นที่จะรื้อเมืองไทยเราให้ได้ สติสตั้ง รื้อฟื้นตนขึ้นมาในคนไทยทั่วประเทศ จากอรรถจากธรรมเท่านั้น ถ้าจากกิเลสแล้วจะพากันจมไปหมดนะ อย่าว่าไม่บอกนะ คนนั้นก็สร้าง คนนั้นก็สร้าง สร้างแต่พื้นแต่ไฟเพื่อเผาไหม้ตัวเองและชาติบ้านเมืองไปด้วยกัน สุดท้ายชาติบ้านเมืองก็จะมีอะไรเหลือ จมไปด้วยกันหมดนั่นแหละ ให้พากันรื้อฟื้นนะ ให้รู้เนื้อรู้ตัวพี่น้องชาวไทยเรา

ไอ้เล็บใหญ่ ๆ มันกางอยู่ครอบประเทศไทยรู้กันไหมเวลานี้ เมืองที่มีอำนาจมาก ๆ นั้นละมันมาสอด ๆ มามองดูเหตุดูผลกลไกของชาติไทยเรา จะมาล่อมาลวงทุกแบบทุกฉบับที่จะให้เมืองไทยเราล่มจม จำให้ตีสอนนี้ก็ดี เราจะตั้งหน้าล่อมจมหรือตั้งหน้าปิดสิ่งที่ไม่เป็นมงคลนั้นออก ก็ให้พากันปรับเนื้อปรับตัวเสียตั้งแต่บัดนี้ต่อไปนะ เมืองไทยเรามันจะจม

ข้างนอกมันก็เป็นภัยเข้ามา ข้างในก็เป็นภัยต่อชาติไทยของเราเอง หัวใจของชาติก็กำลังเป็นภัยต่อชาติไทยของเราอย่างโจ่งแจ้งเห็นแล้ว เห็นได้ชัด เวลาศาสนาออกประกาศธรรมมันต่อต้านศาสนาคืออะไร ก็คือพวกมหาโจรนั่นเอง เห็นได้อย่างชัด ๆ อย่างนี้ รู้เอา ดูเอา ประกาศกันมาเท่าไร ศาสนาออกที่ไหนมันคัดค้านต้านทานบีบบี้สีไฟ มันจะไม่ให้ออกช่องของศาสนา ที่จะทำโลกให้เจริญ มันจะให้ออกแต่ช่องที่จะทำโลกให้ฉิบหายตายเดี่ยว ๆ เท่านั้น จำให้ตีสอนนี้ก็ดี ทุกคนให้พากันถึงใจ

เราเป็นลูกชาวพุทธให้ฟังเสียงครูชี ครูท่านสอนว่ายังไง พระพุทธเจ้าสอนว่ายังไง นี่เราเป็นผู้นำ สอนว่ายังไง เราสอนยังไงเราทำอย่างนั้นทุกสิ่งทุกอย่าง เราทำมาแล้วทุกอย่างจึงมาสอน ไม่ได้ว่าเจ้าของทำอย่างหนึ่งสอนโลกอย่างหนึ่ง ไม่เป็นอย่างนั้นนะ เราเอาอย่างจริงจังทุกอย่าง ๆ วันนี้พูดเพียงเท่านี้ละ เอาละพอ

ปัญหา

ถาม พิจารณาไตรลักษณ์แล้วเห็นลมก่อน ลมเข้าออกพุทโธ

ตอบ ลมหายใจเหรอ เอ้า เห็นลมก่อนให้ดูลม ลมมันจะไปถึงไหน ความรู้มันรู้ตามมันตลอด ลมมันจะเกิดจะดับ ใจไม่เกิดไม่ดับ ใจรู้ให้รู้ตามมันตลอด เอาให้ถึงวิถีของสิ่งเหล่านั้นมันไปถึงจุดไหน ความรู้จะตามมันถึงนั้น ความรู้ไม่ดับ เข้าใจเหรอ เอาไปพิจารณาให้ดี อะไรมันจะเป็นอรรถเป็นธรรม ไม่ต้องไปหาเรียนในคัมภีร์ นี่ตัวของเราเป็นคัมภีร์ทั้งนั้น กิเลสก็ตัวของเราเป็นกิเลสทั้งหมด ตัวของเราเป็นธรรมทั้งหมด พิตทางธรรมขึ้นมาเป็นธรรมล้วน ๆ พิตทางกิเลสขึ้นมาเป็นกิเลสล้วน ๆ พร้อมทั้งจะให้ผลด้วยกัน กิเลสกับธรรมอยู่ในกายวาจาใจของเราอันเดียวกัน เฉพาะอย่างยิ่งอยู่ในใจของเรา คิดให้เป็นกิเลสเป็นขั้นทันที คิดให้เป็นธรรมเป็นขั้นทันที ไม่ต้องไปหาเรียนคัมภีร์

โหน คัมภีร์ของกิเลส คัมภีร์ของธรรม อยู่ในกายวาจาใจของเราหมดแล้ว เฉพาะอย่างยิ่งอยู่ในใจ เข้าใจไหมล่ะ เอ้า พิจารณา อนิจจัง ทุกขัง อนตตา พิจารณาให้มันแตกสลายลงไป คนตายทั้งโลกเผากันมาเท่าไร มันเน่ามันเฟะทั่วแผ่นดิน เราทำไมดูเราเท่านี้ไม่ได้ ดูอย่างนั้นซิ เราก็จะตายเหมือนเขา เน่าเหมือนเขา เฟะเหมือนเขา จะถูกเผาถูกฝังเหมือนเขานั้นแหละ พิจารณามันตั้งแต่ยังไม่ตายให้เห็นเสียแล้วก็ปล่อยเลย พอปล่อยเลยมันจะยังอยู่ที่ตาม เมื่ออุปาทานความยึดมั่นถือมั่น อันเป็นภาระที่หนักหน่วงดวงใจมากที่สุดขาดสะบั้นลงไปแล้วอยู่สบาย ๆ ชั้นนี้เพียงรับผิดชอบ ใช้กันไปอย่างนั้น พอถึงเวลาใช้ไม่ได้หรือ ทิ้งปะไปเลย เข้าใจไหมล่ะ เอาละพอ

ถาม เมื่อก่อนที่ลูกเคยมากrabหลวงตา นั่งภาวนามองเห็นเนื้อหนังทะลุลงไปเห็นกระดูก หลวงตาบอกให้ลูกกลับไปทำใหม่ ช่วงนั้นก็ให้เห็นญาติพี่น้องทุกคนที่ไม่คิดว่าจะเห็น ได้เห็นฉัพพรรณรังสีของหลวงตา และได้เห็นกายของหลวงตาเป็นทองคำ แต่อันนี้ไม่แปลกใจเพราะหลวงตามีทองคำเต็มภูเขาเลากาเจ้าคะ

ถาม เห็นกายหลวงตาเป็นทองคำ เมื่อสืบทว่าปีมาแล้วเจ้าคะ

ตอบ เอ้าที่นี่ ให้เห็นใจเจ้าของเป็นทองคำ จะดีกว่าเห็นกายหลวงตาเป็นทองคำ

ถาม แล้วลูกก็เชื่อแล้วว่า ฝากเป็นฝากตายกับพุทโธของหลวงตา ฉกาจฉกรรจ์ กับได้เวทนา สัญญา อนิจจา ค่ะ

ตอบ เอาอันนี้นะเป็นสนามรบนะ กิเลสมันตีอยู่ในนี้ สนามรบตีกับกิเลส ฟาดลงไปให้มันพังให้เห็นชัด ๆ แล้วมันจะถอนขึ้นมา เรื่องอุปาทานไม่ต้องบอก พอรู้แล้วมันถอนเอง ๆ ถ้าไม่รู้ทำยังไงมันก็ไม่ถอน เอ้า พิจารณานี้ สาเหตุที่มันจะถอน พิจารณาให้มันเห็น อนิจจัง ทุกขัง อนตตา อสุภะอสุภัง ของเปื่อยของเน่า พิจารณาให้มันเห็นชัด นี้สนามรบกิเลส อุปาทานความยึดมั่นถือมั่นภูเขาทั้งลูก อันนี้หนักยิ่งกว่าเขา ภูเขาทั้งหลายไม่ได้หนักเหมือนภูเขาอันนี้นะ อุปาทานหนักมาก

ถาม อุปาทานของลูกกลัวงู แล้วงูมันกัดคอจะให้ลูกตาย แต่ลูกไม่ทิ้งพุทโธก็เลยไม่ตายและไม่เห็นงูตัวนั้น ลูกยอมตาย

ตอบ ยอมตาย เมื่อก่อนหลวงตาไปภูเรือก็ไปพบงูจงอางตัวหนึ่ง มันก็ไม่รัดเราแหละ มันออกมาบนทาง เราก็ไปจอตลอดที่นั่น แล้วก็ไปห้วงงูตัวนี้ กัลลวรถมาที่หลังเขาจะมาทับมันไปเลย เราเลยไม่ยอมไป จอตลอดเสียก่อนรออยู่ มันก็รอไม่ยอมไป พระเลยเอากระป๋องร้าง ๆ โยนออกไปข้างนอกไปถูกข้างหางมันเป็ยะป้า มันก็วิ่งกลับ ก็ไม่รัดคอหลวงตา หลวงตาก็ไป มันก็ปลอดภัย อันนี้มันไม่รัดแหละ สัญญาเจ้าของมันเป็นบ้าเฉย ๆ ให้ไปแก้บ้าเจ้าของเสีย งูที่โหนมา งูสังขารเรามันหลอก ต่างหากเข้าใจไหมล่ะ ไป ๆ

นี่ก็จะไปถูกระอีกนะ เราไม่ได้อยู่ เมื่อวานนี้ไปภูเรือ ถึงโน้นแล้วก็เอาของลง พุดกับเขาประมาณ ดูเหมือนจะได้สัก ๒๐ นาที เขาเห็นเราไปเขารูมมาหมดเลย ได้อบรมเขาเล็กน้อย จากนั้นก็กลับมา ที่ว่าไปเจอ งูจงอางมันออกมา เราก็รอ ออกจากนั้นไปจอตรถนั้น คอยมันจะไปไหนมาไหน มันไม่ยอมไป มันนั่งอยู่ตรงกลางถนน พระเลยเอากระป๋องโยนลงไปใส่มัน พอมันได้ยินเป้งป้าง กระทบกิ้งไปใส่หางมันก็ปุกกลับไปเลย

ถาม หลังจากที่เกิดเวทนาตรงนั้น วันหลังมามีคลื่นของวิญญาณที่มันมาในรูปผัสสะของสัตว์เล็กสัตว์น้อยเต็มไปหมด ตรงนั้นลูกก็กำหนดจิตวิญญาณของสังขาร ดูเวทนา ดูผัสสะ ลูกก็นึกถึงหลวงตาว่า เมื่อมีสติมีปัญญาก็เอาปัญญาตรงนั้นจับ แยกแยะดูสิ่งนั้นก็จางคลาย

ตอบ จำเอาไว้นะ นั่นละวิธีการ เหตุการณ์ต่าง ๆ มันจะมาทุกแบบ สติปัญญาของเราจะทันกันทุกแบบ สติปัญญาจะเกิดขึ้นเวลาเหตุการณ์เกิดขึ้น ถ้าอยู่เฉย ๆ มันก็ไม่เกิด พอมีเหตุการณ์เข้ามามันจะรับกัน พิจารณาเป็นสติปัญญาแก้ไขกันได้ ๆ แล้วก็ไปแนวทางต่อไป เจออะไรขึ้นมามันจะแก้ไขของมันเป็นลำดับลำดับไป อย่างนั้นเรียกว่าธรรมเกิด กิเลสเกิดก็คือเรื่องสัญญาอารมณ์มาหลอกเรา นั่นกิเลสเกิด สติปัญญาเกิดคือแก้สัญญาอารมณ์ได้ นั่นเรียกว่าธรรมเกิด เอาละพอ ให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd